

- 94 a ko začul sem sladko melodijo
in več sočutja v njej, ko če bi peli:
»Kam, žena, meriš z muko in morijo?« —
- 97 ledú okovi krog srcá skopneli
so v vzdih in vódo mi, in sè solzami
iz tesnih prs in ust so vzdihli vreli.
- 100 A ona, nepremično še na rami
stoječ vozá, stvari je vekovite
nagovorila s temi-le tožbami:
- 103 »Vi, v dnevu brez zatona ki bedite,
da noč ne, sèn ne skrije vam koraka,
in niso vam svetá potí prikrite,
- 106 ne vas, no njéga, ki tam onkraj plaka,
moj govor zdaj k pazljivosti poziva,
da kazen bode krivdi mu enaka.
- 109 Ne le vsled nebnihih velekgrogel vpliva,
ki njive setev vodijo v zoritev,
tembolj, čim milših zvezd zre družbo njiva,
- 112 ne, milosti je božje podelitev,
ki s tólike rosí nam visokosti,
da bliz ji priti vid je naš preplitev,
- 115 učinila, da ta prejel v mladosti
darí je take, da njih raba prava
v njem čudo bi razvila vseh kreposti.
- 118 A njiva bolj slabí, bolj podivjava,
bolj — v neorani — zle plodé se klice,
čim boljša bila prej je nje narava.
- 121 En čas ga varvalo je moje lice;
z očí sem svojih mladih ga milóbo
vodila, da je hodil pot resnice.
- 124 Ko pa prišla sem v drugo svojo dóbo
in se na pragu té s svetá ločila,
se drugim vdá, zábiv mojò podobo.
- 127 In dasi, ko iz poltí se duša izvila,
sem v móči svoji vzrastla in lepóti,
manj ljuba sem bilà mu koj, manj mila.
- 130 Zašel na kriva pota je, v slepóti
za slikami svetá dobrin bil gnan je,
ki nikdar ne držé obljub v celóti.
- 133 Navdihnjenja mu pošiljala v sanje
in klicala sem k sebi ga, k pokori:
zaman! Ták malo se je menil zanje.
- 136 Pal nizko je! Rešitve vsi napori
zaman! Ostalo le je še, da kleti
pokažejo peklà se mu prizori.
- 139 Pred smrti vhod sem morala hiteti
in njemu, ki do sèm mu bil voditev,
svojo prošnjó s solzami razodeti.
- 142 Vsevišnjih sklepov bi bilà kršitev,
če ta, da pije Lete, pripustí se
in nje se mu dovoli prebroditev,
- 145 dokler ne plača s kèsom, ki solzi se.«

Vasko!

(4. X. 1919.)

Tak mala, da jo Tvoja nožica preskoči,
tak ozka od Tebe vodica me loči...
Kje teče? — Ne vem!

Da zvedel bi zanjo, poprosil bi ptico,
poprašal jo, Tvojo najljubšo sestrico...
Kje poje? — Ne vem!

Pa prej je očetu in materi pela...
A kar je odpela in kar je zletela,
ne poznata se več!

I. Mohorov.

Spomladi.

Spomladi naše oči
postanejo bolne
in so polne
otožne lepote prečudnih rož...

Spomladi kot v daljavi
je vse... pesem piščali,
ki smo igrali
v šumenju vetróv jo otroci v dobravi...

Anton Vodnik.